

ע"פ 32475/11/16 - גיל לוי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

09 פברואר 2017

עפ"ת 32475-11-16 לוי(אסיר) נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופטת נאוה בכור
המערער
גיל לוי (אסיר)

נגד
המשיבה
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המערער - עו"ד שי גלילי

ב"כ המשיבה - עו"ד מוניר ברהום

המערער הובא על ידי שב"ס

פסק דין

1. בפניי ערעור על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה בפתח תקווה בתת"ע 5292-02-16 (כב' הש' מגי כהן) מיום **2.11.16**, לפיו לאחר שהורשע המערער בעבירות של נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא ביטוח, הושתו עליו 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל, ובכלל זה הפעלה בחופף של מאסר מותנה בן 7 חודשים מתיק פ"ל 4771-08-13, פסילה לתקופה של 5 שנים במצטבר לכל פסילה אחרת, מאסר מותנה של 10 חודשים למשך 3 שנים, והתחייבות ע"ס 15,000 ₪.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום **1.6.15** נשפט המערער בימ"ש לתעבורה בפ"ל 4771-08-13 ונדון בנוכחותו בין היתר לפסילה בפועל למשך 11 חודשים, ו-25 ימים מיום מתן גזר הדין.

ביום **17.2.16** נהג המערער ברכב מצפון לדרום בכניסה לעיר יבנה, בודעו כי הוא פסול לנהיגה, וללא ביטוח תקף.

3. מטיעוני המערער עולה כי טעה בימ"ש קמא בכך שהשית עליו מאסר לריצוי בפועל, וכן הפעיל את המאסר המותנה בעניינו.

טעה בימ"ש כשלא שקל לקולא בעניינו את העובדה כי הוא הוטעה מצד משרד הרישוי עת שלאחר עונש הפסילה המקורית, נשוא המאסר המותנה, הוא זומן לקורס נהיגה מונעת תוך צירוף הזימון והודעותיו במשטרה

בזמן אמת, ועשה את הקורס הנדרש תוך שנחשף למצג שווא של פקידת הרישוי שטענה בפניו כי הקורס מאיין את עונש הפסילה.

המערער לא טען זאת כסייג לאחריות פלילית הואיל ואין מדובר על טעות בלתי נמנעת, אלא העלה אותה לצורך הקלה בעונש.

בימ"ש קמא טעה בכך שלא קיבל את טענתו בדבר הטעייתו הסובייקטיבית האמורה, כיוון שנכח וידע על פסילת רישיונו ע"י כב' הש' שלזינגר-שמאי, וזאת מבלי לייחס משקל לעובדה כי המערער הינו מן ההדיוטות שהאמין בתום לב לדברי הפקידה ללא הבדלה בין סוגי הפסילות השונות.

במקרים אחרים בהם משרד הרישוי הטעה נהגים שהיו בפסילה, עלה הדבר לכדי "הגנה מן הצדק" (מפנה לפ"ל (י-ם) 725/03 מ"י נגד ברהום עמאד).

טעה בימ"ש קמא שלא התחשב ביתר השיקולים לקולא בעניינו:

המערער הינו אדם המכור לסמים קשים ומוכר למשרד הרווחה וביצע את העבירה עת היה שרוי בהתמכרות ובדיכאון אליו נכנס מאז מות אימו. תוך כך, מאז ביצוע עבירה של נהיגה בזמן פסילה, החל לנסות לנקוט בהליכי שיקום, תוך התחייבות משפחתו לפקח עליו ולדאוג לביצוע הליכי השיקום, ובכלל זה- הצטרפותו לתוכנית "קהילת רוח המדבר" ותוכנית NA- שלא צלחו עקב מעצר הבית המלא בו שהה, וסירובו של בימ"ש לאפשר חלונות לצורך יציאה לתוכנית.

המערער העיד בבימ"ש קמא חמישה עדי אופי שנתנו עדותם לראשונה על התחייבותם לפקח על הליכי השיקום של המערער, וכן על מצבו הנפשי והשינויים שחלו בעת שהותו במעצר הבית.

כמו כן שהה במעצר בית מלא עם שלושה מפקחים במשך 9 חודשים, ורק בחודשיים האחרונים ניתנו לו חלונות קצרים.

-מצבו הרפואי של המערער קשה, והוא סובל ממחלות.

-המערער הודה בהזדמנות הראשונה בעבירה של נהיגה תחת פסילה.

טעה בימ"ש קמא בכך שדחה את בקשתו של המערער לזמן את קצין המבחן שערך את התסקיר בעניינו לצורך שאלות הבהרה", מקום בו הגיש תסקיר שלילי בעניינו לאחר פגישה חפזה של כרבע שעה בלבד.

בנסיבות אלה, רצה המערער לקבל הזדמנות לסתור את חוות דעתו של קצין המבחן שקיבל רושם מוטעה בעניינו. בנוסף, אימץ בימ"ש קמא את הערכת התסקיר במלואה.

התנהלות זו של בימ"ש קמא הינה בניגוד לאמור בע"פ 3472/11 מ"י נגד פלוני- ונקבע כי במסגרת הטיעונים לעונש נתונה לנאשם זכות לטעון כל טענה על האמור בתסקיר המבחן, וכי נהוגה בערכאות הדיונית פרקטיקה המאפשרת הגשת שאלות הבהרה לקצין המבחן, וככל שהנאשם חפץ- יכול להגיש ראיות לסתור את המובא

בתסקיר.

בנוסף, דחה בימ"ש קמא את כל עדותם של עדי האופי רק מחמת היותם "לא אנשי מקצוע".

טעה בימ"ש קמא בכך שלא העדיף את שיקולי השיקום בעניינו של המערער, שטען במשך כל ההליך כי ברצונו להשתקם ולהיכנס לתוכנית שתשמור על גמילתו מסמים, זאת לאחר שבמסגרת מעצר הבית -הצליח לא להשתמש בסמים עקב פיקוח בני משפחתו.

בימ"ש קמא דחה טענות אלה מצד המערער בשל האמור בתסקיר בעניינו, והעדיף את האמור בו על פני כל חמשת עדי האופי שהוצעו מטעם המערער, לצד מכתבו של סגן ראש עיריית נס ציונה. כמו כן בימ"ש לא ייחס כל משקל לעובדה כי המערער לא השתמש בסמים והצליח להפנים את מצבו.

בנסיבות אלה, גם אם עדי האופי אינם "אנשי מקצוע" הרי שיש להם ידיעה אישית אודות מצבו של המערער ועל הליכי גמילתו ושיקומו בתקופת מעצר הבית, כמו גם עדים שהתחייבו להמשיך ולפקח על המערער, והוכיחו כי יש ביכולתם לעשות כן.

טעה בימ"ש קמא בכך שלא ייחס כל משקל למסמכים שהגיש המערער המעידים על פניותיו לתוכנית "קהילת רוח מדבר" המהווה תוכנית שיקום משמעותית -ובמקום זאת קבע כי המערער לא הציג כל תוכנית שיקום.

מדובר במערער שעקב בעיית התמכרותו לסמים שרד מהבטחת הכנסה מהביטוח הלאומי, היה שרוי ועודנו שרוי במצב כלכלי רעוע, ולוקה במחלות שונות כשמצבו הבריאותי בכי רע.

בעפ"ת 239-05-16 -נקבע כי נסיבות אישיות שעניינן מצב רפואי וכלכלי רעועים- יכולות להצדיק הימנעות מהפעלת מע"ת ומהשתת מאסר בפועל, אפילו מקום בו נאשם הורשע בשתי עבירות של נהיגה בפסילה.

עוד טעה בימ"ש קמא בכך שלא ייחס משקל לעובדה כי המערער שהה 9 חודשים במעצר בית מלא (למעט בחודשיים האחרונים), כאשר נקבע בפסיקה כי מדובר בסממן של ענישה המגבילה את הנאשם בטרם הורשע, ויש להביאו בחשבון במסגרת העונש (ע"פ 4872/95 מ"י נגד אילון; ע"פ 7768/15 פלוני נגד מ"י).

גזה"ד משקף את מדיניות הענישה הסטנדרטית והמקובלת בעבירות מסוג זה, אך רק במקרה דנן היו נסיבות מקלות רבות - רפואיות, כלכליות, גמילה מסמים, העובדה שהודה והיה מצוי במעצר בית מזה 9 חודשים ללא חלונות כלל עם 3 מפקחים זולת בחודשיים האחרונים. נסיבות אלה לא קיבלו ביטוי במסגרת העונש.

העונש שגזר ביהמ"ש קמא תואם למדיניות הענישה של בימ"ש ללא הקלה משמעותית.

לגבי עברו הפלילי של המערער - כל העבירות שבוצעו בעבר, היו בתקופות שהיה בהתמכרות לסמים, בעוד שכשהיה בגמילה -ניתן לראות שלא בוצעו עבירות.

אמנם, אין זכות מוקנית לנאשם בהליך פלילי לחקור בחקירה נגדית את קצין המבחן, אולם בימ"ש לא יכול באופן שרירותי, ללא הנמקה או החלטה כתובה והסבר, לדחות בקשת הסנגור לשאול שאלות הבהרה בתסקיר משלים- שאלות שהתייחסו למסמכים המעידים על ניסיון שיקום של המערער (בזמן שקצין המבחן כתב שאין בכלל ניסיונות שיקום).

על בסיס זה נרשם כי מתוך שיקול זה בלבד הבקשה להארכת המאסר על תנאי נדחית.

נעשו 4 ניסיונות לסתור, שכולם נחסמו ע"י בימ"ש קמא. גם כשרצה לצאת ל- NA ביהמ"ש סירב לתת לו לצאת אפילו לחלונות.

לאור האמור, מתבקש בימ"ש להתערב בגזר דינו של בימ"ש קמא, ותחת המאסר שהוטל עליו- להאריך את רכיב המאסר המותנה, ולקצר את תקופת הפסילה, על מנת שיכול להמשיך להתפרנס בהמשך דרכו.

4. מטיעוני המשיבה עולה כי יש לדחות את הערעור. הלכה היא שערכאת ערעור אינה מתערבת בעונש אלא במקרים שהעונש חרג בצורה קיצונית, ואין זה המקרה. בימ"ש קבע מתחם, השית במחצית התחתונה שלו את עונשו של המערער והפעיל מאסר על תנאי בחופף, כך שלקח בחשבון את כלל הנסיבות שהוצגו והקלו עם המערער.

הרישום התעבורתי שלו מכביד מאוד בעבירות חמורות מאוד.

תסקיר נאשם אמור לשקף את אינטרס המערער, ולאחר 2 תסקירים מקיפים של שירות המבחן - בא המערער בטרניה לא מוצדקת, והתסקירים שליליים.

התסקיר השלילי השני לא מעלה סיכוי לשיקום, ואפילו קובע שגם במרכז יום אי אפשר לשלבו ולשיחות פרטניות במדרגה פחותה יותר ממרכז יום הוא לא מתאים.

כך שסיכויי השיקום לא קיימים.

בנוסף, שירות המבחן מכיר ומלווה אותו למעלה מ- 20 שנה, כאשר מדובר במי שמכור משנת 92, וגם עדי אופי שמכירים אותו לא יכולים לעמוד אל מול שירות מבחן מקצועי המכירו לעומק.

אין זכות לזמן את קצין המבחן לעדות ולשאול שאלות הבהרה - זה לשיקול דעת בית המשפט. ראוי היה כי המערער יירתם להליך טיפולי הרבה לפני גזר הדין בבימ"ש קמא

הטעות במצב דברים הינה טענה שאינה חלק מכתב האישום, הנטל להוכיחה הוא על המערער, ומדובר בנטל גבוה. כמו כן- הוא לא אמר את הדברים בהודעתו במשטרה.

לאור כל האמור, לא נפל פגם בגזר דינו של בימ"ש קמא שלקח בחשבון את נסיבותיו האישיות של המערער וגזר הדין מאוזן וסביר.

לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים וטיעוני הצדדים מצאתי כי דין הערעור להידחות.

בשלב ראשון ייאמר כי עיון בגזר דינו של בימ"ש קמא מעלה כי התייחס לכל טיעוני המערער, ובכלל זה- לעברו הפלילי והתעבורתי, והעובדה כי יש לו מאסר על תנאי בר הפעלה, לתסקירי שירות המבחן, לטענה כי הוטעה על ידי משרד הרישוי במהלך קורס נהיגה מונעת, לנסיבותיו האישיות, משברים שעבר, והתמכרותו לסמים במהלך תקופה ארוכה, השתקם ונגמל, אך בעקבות מות אמו נכנס לדיכאון שהוביל אותו לביצוע העבירות.

בימ"ש קמא אף התייחס למצבו הרפואי של המערער ולכך שהודה בהזדמנות ראשונה ושהה במעצר בית ללא חלונות תקופה של כ-7 חודשים. לגבי המצב הרפואי צורפו מסמכים.

לבסוף, התייחס בימ"ש קמא להליך הטיפול לפיו ביקש המערער לנסות ולהיכנס לתוכנית שיקומית של גמילה, פנה לקהילה בשם "רוח מדבר", ביקש להשתתף במסגרת של N.A, באופן שעומד בפער לאמור בתסקיר לפיו המערער לא עשה מאמצים לשיקום, וכן להעדתם של עדי האופי מטעמו.

בשלב שני, יש לבחון האם מתחם הענישה מאוזן וסביר בנסיבות אלה.

צדק בימ"ש קמא בכך שהעניק משקל רב לחומרתה של העבירה בה הורשע המערער, ובצדק קבע כי עבירה זו מהווה בבחינת סיכון חיי אדם, לצד זלזול בהחלטותיו של בית המשפט.

מתחם הענישה שנקבע לעבירה זו ע"י בימ"ש קמא אף הוא סביר, כשנכונה קביעתו כי לא אחת הוטלו עונשי מאסר בפועל, לצד פסילה ממושכת, בגין עבירה ראשונה של נהיגה בזמן פסילה.

בהתאם לכך- העונש שהשית על המערער מצוי במתחם הענישה, ואף באופן יחסי מצוי בחלקו התחתון.

בשלב שלישי, יש לבחון האם בימ"ש קמא נתן משקל ראוי לכל אחת מהטענות הנ"ל, שהובאו אף בערעור.

יש לציין כי בכל הנוגע לנסיבותיו האישיות של המערער- נסמך בימ"ש קמא על התסקירים בעניינו, ובדין עשה.

שירות המבחן הינו הגורם המקצועי האמון על בחינת הנסיבות האישיות של נאשמים, ובכך- רואה לנגד עיניו את אינטרס השיקום באופן מובהק.

על כן, **ההלכה הפסוקה מורה כי רק לעיתים נדירות יסטה בית המשפט מהמלצה שלילית של שירות המבחן, וגם אז- יעשה כן רק בהתקיים נימוקים מבוססים וכבדי משקל** (בש"פ 9106/09, מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו, מיום 15.11.09); בש"פ 3286/07 מדינת ישראל נ' בן אליעזר עמר נתנאל (פורסם בנבו, מיום 16.04.2007)).

י"אמר מיד, כי אין ממש בטענת המערער לפיה התסקירים מבוססים על "פגישה חפוזת בת רבע שעה" וכי הם נעדרים כל התייחסות לניסיונותיו להשתלב בהליכים הטיפולים בעניינו.

לא זו בלבד שמדובר בשני תסקירים מעמיקים ומקיפים בעניינו של המערער, במסגרתם קיבל השירות מידע ממרכז לטיפול בנפגעי התמכרויות "חוסן" ברחובות והמחלקה לשירותים חברתיים בנס ציונה, אלא שהשירות אף התבסס על מידע קודם מקום בו המערער מוכר לשירות החל משנת 1995 ואילך בעטין של הסתבכויות קודמות.

למותר לציין כי בימ"ש קמא והשירות התייחסו באריכות רבה למעורבותו בהליכים טיפוליים שונים במהלך השנים, לאור התמכרותו לסמים והימורים, וכי בשנתיים האחרונות חלה נסיגה במצבו ההתמכרותי בעקבות פטירת אמו, אולם הוא נגמל בכוחות עצמו והצליח בכוחות עצמו לשמר אורח חיים נקי מסמים, לצד תוצאות בדיקת השתן שהיו נקיות משרידי סמים.

מהתסקיר הראשון עולה כי השירות סקר את עברו הטיפולי, השתלבותו במספר מוסדות גמילה וקהילות טיפוליות, הוסטלים וייחודיות לנפגעי התמכרויות, בחלקם הצליח להשלים תקופת טיפול ובחלקם נפלט בשל קשיים בשיתוף פעולה.

כמו כן התייחס השירות לקשייו החוזרים של המערער להתאים עצמו לכללי המקום ולנהל אורח חיי פרודוקטיבי של עבודה, ולמרות שהצליח לשמור תקופות מסוימות על ניקיון מסמים- לא הצליח להתמיד בכך.

עוד עולה כי ממידע ממרכז היום לנפגעי התמכרויות "חוסן" ברחובות-נעשו ניסיונות לסייע לו, אך לאורך השנים גילה מוטיבציה נמוכה, ומתקשה לערוך שינויים מהותיים בהתנהלותו ובחיי, וממשיך לנהל אורח חיים שולי והתמכרותי.

בפעם האחרונה פנה אליהם לטיפול בשנת 2014 והיה נתון בתהליך טיפולי שנמשך על פני מספר חודשים, אולם שוב גילה קושי לשתף פעולה, ובמרץ 2015 הוחלט על הפסקת הטיפול. בנוסף, הוצע לו אז טיפול במסגרת אינטנסיבית למכורים בקהילה סגורה לנפגעי סמים, אך המערער לא היה מעוניין בכך.

אף בעיתוי נוכחי- המערער סרב לכך, כשהוא תולה זאת במצבו הרפואי, למרות שהוצעו לו אפשרויות לקהילה המספקת השגחה וטיפול רפואי.

הנה כי כן, מהתסקיר עולה כי למרות שהוצע למערער טיפול גמילה אינטנסיבי כוללני במסגרת קהילה לנפגעי התמכרויות המותאם למצבו הרפואי- שלל המערער אופציה טיפולית זו ונטה לחפש מענים אמבולטוריים ואינטנסיביים פחות במסגרת החיים הפתוחים בקהילה.

בנסיבות אלה, דחה השירות את הדיון על מנת ליתן שהות לבחון עמו את מצבו הטיפולי.

אולם אף מהתסקיר המשלים עלה כי במהלך תקופת הדחייה המערער ערך פניה ראשונית לקהילת "רוח

מדבר" אולם כחלק מתהליך בדיקת התאמתו לטיפול בקהילה נדרש לערוך בדיקות רפואיות ולערוך ראיון קבלה, אותם לא ביצע ולא קידם.

בברור עימו מדוע לא פעל בנושא- נתן הסברים מטשטשים ובלט כי כוונתו להשתלב בטיפול הינן בעיקר מילוליות ובפועל אינו מגלה מוטיבציה לכך, אינו מגויס לקבל אחריות, ומגלה אמביוולנטיות רבה כלפי הטיפול בקהילה.

לאור האמור, האריכות הרבה והמפורטת בה בחן השירות את ההליכים הטיפולים בעניינו, כמו גם איסוף המידע ממספר גורמים מטפלים המכירים את המערער כנ"ל, ובקשת תקופת דחייה תוך ניסיון לשלבו בפועל בקהילה טיפולית- ובעיקר בזו שיזם בעצמו- אין כל בסיס ממשי לחקירתו של קצין המבחן בפני בימ"ש קמא.

בנסיבות אלה, ולאור האמור, מצאתי כי בדין ייחס בימ"ש קמא משקל רב לאמור בתסקירים ולהמלצתם.

בימ"ש קמא אף התייחס באריכות לעדי האופי מטעמו של המערער, ובכלל זה למכתבים מטעם אגף הרווחה בעיריית נס ציונה, ולמכתבו של סגן ממלא מקום ראש העירייה, לתוכן החיובי של עדותם, ולרצונם להתגייס ולסייע בידיו.

עם זאת, מצאתי כי בדין ייחס להם בימ"ש קמא משקל נמוך יותר במכלול השיקולים הואיל ולא זו בלבד שהינם קרובי משפחה שהתרשמותם נדחית מפני התרשמותו המקצועית של שירות המבחן, אלא שמעורבותם בחייו של המערער עד כה, ומודעתם לבעיית ההתמכרות הקשה שלו- לא הביאו להעלאתו של המערער לדרך הישר, ואף כיום- לא התרשם בימ"ש קמא מפתרון מעשי בכל הנוגע להשתלבותו של המערער בהליך שיקומי בעת הזאת.

יוער כי אף בכל הנוגע למכתבים מטעם אגף הרווחה- התייחס בימ"ש קמא להליך טיפולי העדכני ביותר בעניינו של המערער, עת ציינו כי חרף העובדה שבחודשים האחרונים פנה המערער לסייע לו לגבש תוכנית טיפולית כולל שיחות פרטניות, טיפול קבוצתי ומתן בדיקות שתן- אין מקום לשלבו מחדש במחלקה הטיפולית להתמכרויות רחובות.

בנסיבות אלה, לא זו בלבד כי בימ"ש קמא נתן משקל הולם לשיקולים השונים, אלא אף נתן משקל ממשי לעובדה לפיה כבר בגזר הדין בתיק הקודם בעניינו של המערער שניתן ע"י כב' הש' שלזינגר- שהטילה את המע"ת בר הפעלה בתיק הנוכחי- העלה את אותן טענות.

לאור האמור, קביעתו של בימ"ש קמא לפיה אין נסיבות אלה מצדיקות הארכת המאסר על תנאי בעניינו של המערער- הינה סבירה ומאוזנת.

סבירותה של החלטה זו ניכרת בעיקר נוכח עברו הפלילי של המערער הכולל חמש הרשעות קודמות, ארבע מהן

בגין סמים ואחת בגין תקיפת עובד ציבור, ועברו התעבורתהמכביד מאוד וכולל 76 הרשעות קודמות, ובכלל זה - תאונת דרכים בגין נהיגה בקלות ראש, נהיגה באור אדום, אי ציות לתמרורים כולל תמרור עצור, עבירות ביטוח, שימוש בטלפון, אי מתן זכות קדימה, **עבירה של החזקת סמים, והרשעה אחרונה משנת 2013 בגין נהיגה תחת השפעת סמים גזר דין.**

נוכח האמור, לא זו בלבד שאין להאריך את המע"ת בעניינו - אלא שבימ"ש קמא **הקל** עימו מקום בו חפץ את תקופת המע"ת המופעל **במלואה** עם המאסר בפועל שהושת בתיק זה- שאף הוא מאוזן וסביר.

יתרה מכך, בנסיבות אלה, היה אף מקום להשית תקופת פסילה מחמירה יותר על המערער, שהרחקתו מהכבישים הינה הכרחית לתקופה ממושכת.

יש לציין כי דברים אלה מקבלים משנה תוקף מקום בו **גורמי הסיכון** בעניינו הינם רבים מאוד, ובכלל זה- רקע ההתמכרות לסמים, ניהול אורח חיים שולי והתמכרותי, חוסר תפקוד מתמשך, קושי לקחת אחריות על מצבו וקשייו, נטיה להשליך אחריות על גורמים חיצוניים, קווי אישיות מניפולטיביים ונוקשים, הימנעותו מלקדם את השתלבותו בקהילה טיפולית, התייחסות מטשטשת ובעייתית להתנהגותו, הרקע התעבורתי והפלילי המכביד, נטייתו לאימפולסיביות ולגישה ילדותית, חוסר מוטיבציה לשינוי, העדר טיפול במצבו ההתמכרותי וקשייו להתמיד במסגרת טיפולית יציבה, קווי אישיות נרקסיסטיים, חוסר בשלות, נטייתו להיות תלוי באחרים, וקושי להתמודד עם מסגרות המחייבות ניהול אורח חיים תקין.

מנגד - **גורמי הסיכון** לשיקום בעניינו הינם מעטים ומסתכמים בעיקר בנכונות מצד בני משפחה לסייע לו באופן שמעיד על גורמי תמיכה חיוביים בחייו, וכי בעבר הצליח להתמיד על פני תקופות ממושכות יחסית במרכזי גמילה וטיפול למכורים.

נוכח כל המפורט, לא מצאתי כי יש מקום להתערבותה של ערכאת הערעור בגזר דינו של בימ"ש קמא, ואין מקום להקלה נוספת בעונשו בהתאם לשיקולי שיקום המנויים בחוק, מעבר להקלה הנ"ל מצד בימ"ש קמא לחפוף את מלוא תקופת המאסר.

6. לאור כל האמור, הריני דוחה את הערעור על כל רכיביו.

ניתנה והודעה היום י"ג שבט תשע"ז, 09/02/2017 במעמד הנוכחים.

נאוה בכור , שופטת